Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Ottende Afdeling)

13. juni 2024*

»Præjudiciel forelæggelse – landbrug – den fælles landbrugspolitik – støtteordninger – direkte betalinger til landbrugere – forordning (EU) nr. 1307/2013 – artikel 4, stk. 1, litra b) og c) – begrebet »drift« – en landbrugers drift – begrebet »landbrugsaktivitet« – artikel 33, stk. 1 – begrebet »landbrugsareal, som landbrugeren har til rådighed på en dato, der fastsættes af medlemsstaten«, for at aktivere betalingsrettigheder – sæsonbestemt overladelse til brugere af parceller, der ejes af landbrugeren, mod et vederlag til vedligeholdelse og høst af disse parceller«

I sag C-731/22,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Bundesverwaltungsgericht (forbundsdomstol i forvaltningsretlige sager, Østrig) ved afgørelse af 25. november 2022, indgået til Domstolen den samme dag, i sagen

IJ und PO GesbR,

IJ

mod

Agrarmarkt Austria,

har

DOMSTOLEN (Ottende Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, N. Piçarra (refererende dommer), og dommerne N. Jääskinen og M. Gavalec,

generaladvokat: M. Campos Sánchez-Bordona,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

– Agrarmarkt Austria ved M. Borotschnik, som befuldmægtiget,

* Processprog: tysk.

– den østrigske regering ved A. Posch, J. Schmoll og A. Kögl, som befuldmægtigede,

– den spanske regering ved A. Pérez-Zurita Gutiérrez, som befuldmægtiget,

– Europa-Kommissionen ved A.C. Becker og A. Sauka, som befuldmægtigede,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 4, stk. 1, litra b) og c), og artikel 33, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1307/2013 af 17. december 2013 om fastsættelse af regler for direkte betalinger til landbrugere under støtteordninger inden for rammerne af den fælles landsbrugspolitik og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 637/2008 og Rådet forordning (EF) nr. 73/2009 (EUT 2013, L 347, s. 608, berigtiget i EUT 2016, L 130, s. 23).

2 Denne anmodning er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem IJ und PO GesbR, frem til 2020 et civilretligt selskab og fra 2021 en enkeltmandsvirksomhed, IJ, som fysisk person (herefter tilsammen »IJ«), og Agrarmarkt Austria (herefter »AMA«), en østrigsk offentligretlig juridisk person, der handler som betalingsorgan og administrator af støtteordninger til landbrugerne, vedrørende tre afgørelser, hvorved AMA nægtede at bevilge direkte betalinger til IJ for årene 2019-2021.

Retsforskrifter

EU-retten

Forordning (EF) nr. 1782/2003

3 Rådets forordning (EF) nr. 1782/2003 af 29. september 2003 om fastlæggelse af fælles regler for den fælles landbrugspolitiks ordninger for direkte støtte og om fastlæggelse af visse støtteordninger for landbrugere og om ændring af forordning (EØF) nr. 2019/93, (EF) nr. 1452/2001, (EF) nr. 1453/2001, (EF) nr. 1454/2001, (EF) nr. 1868/94, (EF) nr. 1251/1999, (EF) nr. 1254/1999, (EF) nr. 1673/2000, (EØF) nr. 2358/71 og (EF) nr. 2529/2001 (EUT 2003, L 270, s. 1) blev ophævet ved Rådets forordning (EF) nr. 73/2009 af 19. januar 2009 om fælles regler for den fælles landbrugspolitiks ordninger for direkte støtte til landbrugere og om fastlæggelse af visse støtteordninger for landbrugere, om ændring af forordning (EF) nr. 1290/2005, (EF)

nr. 247/2006, (EF) nr. 378/2007 og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1782/2003 (EUT 2009, L 30, s. 16). Under overskriften »Anvendelse af betalingsrettigheder« fremgik følgende af artikel 44, stk. 2 og 3, i forordning nr. 1782/2003:

»2. Ved »støtteberettiget hektar« forstås ethvert landbrugsareal på bedriften, der er udlagt som agerjord og permanente græsarealer, undtagen arealer med permanente afgrøder eller skov, eller som anvendes til ikke-landbrugsaktiviteter.

3. Landbrugeren afgiver en erklæring vedrørende de parceller, der svarer til den støtteberettigede hektar, som ledsager en betalingsrettighed. Medmindre der er tale om force majeure eller usædvanlige omstændigheder, skal disse parceller være til landbrugerens rådighed i en periode på mindst 10 måneder, som løber fra en dato, der fastsættes af medlemsstaterne, dog tidligst fra den 1. september i det kalenderår, der går forud for det år, hvor der er indgivet ansøgning om deltagelse i enkeltbetalingsordningen.«

Forordning nr. 1307/2013

4 Følgende fremgik af tiende betragtning til forordning nr. 1307/2013, der blev ophævet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/2115 af 2. december 2021 om regler for støtte til strategiske planer, der udarbejdes af medlemsstaterne under den fælles landbrugspolitik og finansieres gennem Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL), og om ophævelse af forordning (EU) nr. 1305/2013 og (EU) nr. 1307/2013 (EUT 2021, L 435, s. 1), men som finder anvendelse ratione temporis på tvisten i hovedsagen:

»Erfaringerne opnået fra anvendelsen af forskellige støtteordninger til landbrugere viser, at støtte i en række tilfælde er blevet bevilget til fysiske eller juridiske personer, hvis forretningsformål slet ikke eller kun marginalt var at drive landbrug. For at sikre en bedre målretning af støtten bør medlemsstaterne undlade at bevilge direkte betalinger til visse fysiske og juridiske personer, medmindre sådanne personer kan godtgøre, at deres landbrugsaktivitet ikke er marginal. Medlemsstaterne bør også have mulighed for at afvise at yde direkte betalinger til andre fysiske eller juridiske personer, hvis landbrugsaktivitet er marginal. Medlemsstaterne bør dog have lov til at yde direkte betalinger til mindre deltidslandbrugere, eftersom disse landbrugere bidrager direkte til landdistrikternes levedygtighed. [...]«

5 Følgende fremgik af denne forordnings artikel 1 med overskriften »Anvendelsesområde«:

»Ved denne forordning fastsættes:

a) fælles regler for betalinger bevilget direkte til landbrugerne i henhold til en af de støtteordninger, der er anført i bilag I (»direkte betalinger«)

[...]«

6 Følgende fremgik af den nævnte forordnings artikel 4 med overskriften »Definitioner og tilhørende bestemmelser«:

»1. I denne forordning forstås ved:

[...]

b) »bedrift«: alle de produktionsenheder, der drives landbrugsmæssigt af en landbruger[...], og som befinder sig på samme medlemsstats område

c) »landbrugsaktivitet«:
   i) produktion, avl eller dyrkning af landbrugsprodukter, herunder høst, malkning, opdræt af husdyr og hold af husdyr til landbrugsformål
   ii) bevarelse af et landbrugsareal i en stand, der gør det egnet til græsning eller dyrkning uden forberedende foranstaltninger ud over brug af de sædvanlige landbrugsmetoder og -maskiner, ud fra kriterier, der skal fastlægges af medlemsstaterne på grundlag af en ramme, som [Europa-]Kommissionen fastsætter, eller
   iii) minimumsaktiviteter, der defineres af medlemsstaterne, på landbrugsarealer, der naturligt holdes i en stand, der er egnet til græsning eller dyrkning

[...]

e) »landbrugsareal«: areal, der er udlagt som agerjord, permanent græsareal og permanent græsningsareal eller areal med permanente afgrøder

[...]

2. Medlemsstaterne:

[...]

b) fastlægger, når det er relevant i en medlemsstat, den minimumsaktivitet, der skal udføres på landbrugsarealer, der naturligt holdes i en stand, der gør dem egnet til græsning eller dyrkning, jf. stk. 1, litra c), nr. iii)

[...]«

7 Den samme forordnings artikel 9 med overskriften »Aktiv landbruger« fastsatte følgende i stk. 1:

»Der ydes ikke direkte betalinger til fysiske eller juridiske personer eller til sammenslutninger af fysiske eller juridiske personer, hvis landbrugsarealer overvejende er arealer, der naturligt holdes i en stand, der gør dem egnet til græsning eller dyrkning, og som på disse arealer ikke udfører minimumsaktiviteterne defineret af medlemsstaterne i overensstemmelse med artikel 4, stk. 2, litra b).«

8 Følgende fremgik af artikel 32 i forordning nr. 1307/2013 med overskriften »Aktivering af betalingsrettigheder«:

»1. Der ydes støtte til landbrugere under grundbetalingsordningen ved anmeldelse, jf. artikel 33, stk. 1, når der er aktiveret en betalingsrettighed pr. støtteberettiget hektar i den medlemsstat, hvor den er blevet tildelt. Aktiverede betalingsrettigheder giver ret til årlig betaling af de beløb, der er fastsat deri [...]

2. I dette afsnit forstås ved »støtteberettiget hektar«:

a) ethvert af bedriftens landbrugsarealer, herunder arealer, som ikke var i god landbrugsmæssig stand den 30. juni 2003 i medlemsstater, der tiltrådte Unionen den 1. maj 2004, og som ved tiltrædelsen valgte at anvende den generelle arealbetalingsordning, som anvendes til landbrugsaktivitet, eller som, hvis arealet også anvendes til ikkelandbrugsaktiviteter, fortrinsvis anvendes til landbrugsaktivitet, […]

[…]«

9 Denne forordnings artikel 33 med overskriften »Anmeldelse af støtteberettigede hektar« bestemte følgende i stk. 1:

»For at aktivere betalingsrettigheder i henhold til artikel 32, stk. 1, anmelder landbrugeren de parceller, der svarer til de støtteberettigede hektar, som ledsager en betalingsrettighed. Medmindre der er tale om force majeure eller særlige omstændigheder, skal parceller, der anmeldes, være til landbrugerens rådighed på en dato, som medlemsstaten fastsætter […]«

Østrigsk ret

10 § 20, stk. 3, i Verordnung des Bundesministers für Land- und Forstwirtschaft, Umwelt und Wasserwirtschaft mit horizontalen Regeln für den Bereich der Gemeinsamen Agrarpolitik (Horizontale GAP-Verordnung) (bekendtgørelse fra forbundsministeren for land- og skovbrug, miljø og vandforvaltning om horisontale bestemmelser inden for den fælles landbrugspolitik (herefter »den horisontale bekendtgørelse om den fælles landbrugspolitik«), BGBl. II 100/2015) med overskriften »Arealer, som anvendes til ikkelandbrugsaktiviteter« fastsætter følgende:

»Overfladebelagte eller bebyggede arealer, grusgrave, stenbrud, parker, rekreative arealer, juletræsplantager, manøvrerings- og oplagringsarealer af varig karakter samt hegn, træ og mure udgør under ingen omstændigheder en del af de støtteberettigede arealer som omhandlet i § 17, stk. 1, hvis de ikke er omfattet af § 18, nr. 1 eller 2.«

11 § 23 i den horisontale bekendtgørelse om den fælles landbrugspolitik med overskriften »Specifikke bestemmelser, der gælder for visse anvendelser« bestemmer følgende i stk. 1:

»Det relevante tidspunkt for, hvornår de støtteberettigede arealer for at aktivere betalingsrettigheder skal være til landbrugerens rådighed i overensstemmelse med artikel 33, stk. 1, [i forordning nr. 1307/2013], fastsættes til den 9. juni i det pågældende ansøgningsår. […]«

Tvisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

12 IJ indgav hvert år i årene 2019-2021 en ansøgning om udbetaling af direkte støtte til et areal, som ejes af vedkommende, med en størrelse på 1,0840 hektar agerjord, der udelukkende er beregnet til dyrkning af markgrøntsager og opdelt i parceller af forskellig størrelse (herefter »det pågældende areal«). IJ er ansvarlig for bearbejdningen af jorden, planlægningen af dyrkningen samt dyrkningen af grøntsagerne. I sæsonens begyndelse overlader IJ disse parceller til brugere, der har ansvaret for at vedligeholde disse parceller samt for høst, og IJ dyrker selv et af de nævnte parceller, der for nye kunder tjener som et eksempel på, hvad der anses for at være den almindelige standard.

13 Så snart parcellerne overlades til brugerne mod betaling af et »sæsonbidrag« til IJ, forpligter disse brugere sig i henhold til en brugeraftale indgået med IJ til at vedligeholde disse parceller under overholdelse af direktiverne om økologisk landbrug og fjerne ukrudt regelmæssigt gennem hele dyrkningssæsonen. Det følger af forelæggelsesafgørelsen, at den 9. juni i hvert ansøgningsår, der er den relevante dato med henblik på anvendelsen af artikel 33, stk. 1, i forordning nr. 1307/2013, som fastsættes ved § 23 i den horisontale bekendtgørelse om den fælles landbrugspolitik, er det pågældende areal underlagt disse brugeres »rådighedssfære«.

14 I den periode, hvor parcellerne er underlagt de nævnte brugeres »rådighedssfære«, påhviler vandingen af disse parceller IJ efter dennes eget skøn. IJ forbeholder sig i øvrigt også muligheden for at foretage lugning af ukrudt fra disse parceller mod brugernes betaling af omkostningerne hertil, såfremt brugerne ikke gør det. Ved længere fravær er disse brugere forpligtet til at finde en erstatningsbruger, som skal vedligeholde og høste deres respektive parceller, men IJ udsteder ikke nogen garanti for høsten »på grund af uforudsigelige naturlige omstændigheder«.

15 I forbindelse med en kontrol på stedet, der blev udført den 13. juli 2021, kvalificerede AMA på grundlag af § 20, stk. 3, i den horisontale bekendtgørelse om den fælles landbrugspolitik det pågældende areal som et »rekreativt område«, der ikke er berettiget til direkte betalinger, med henvisning til, at brugerne varetog vedligeholdelsen af parcellerne og høstede dem i deres fritid, uden at sigte mod en systematisk produktion af produkter til forsyning af befolkningen, hvilket er den landbrugsaktivitet, der primært vedrører den fælles landbrugspolitik.

16 Ved afgørelser af 10. januar 2022 afslog AMA for det første at yde direkte betalinger for det pågældende areal for ansøgningsårene 2019-2021, for det andet blev der fremsat krav om tilbagebetaling af de allerede betalte beløb, og for det tredje blev IJ pålagt sanktioner med henvisning til, at dette areal fra den dato, hvor de parceller, som dette areal omfatter, overlades til brugerne, ikke længere er underlagt IJ's »rådighedssfære« som omhandlet i artikel 33, stk. 1, i forordning nr. 1307/2013. Under henvisning til bl.a. dom af 14. oktober 2010, Landkreis Bad Dürkheim (C-61/09, EU:C:2010:606), er det AMA's opfattelse, at IJ den 9. juni i hvert ansøgningsår ikke længere har tilstrækkelig autonomi i forbindelse med udøvelsen af landbrugsaktiviteten på det nævnte areal. Da brugerne endvidere »beholder høstudbyttet«, arbejder de ikke i IJ's navn og for dennes regning og risiko, hvilket er i strid med, hvad der kræves i henhold til denne retspraksis.

17 IJ anlagde sag ved Bundesverwaltungsgericht (forbundsdomstol i forvaltningsretlige sager, Østrig) til prøvelse af afgørelserne fra AMA af 10. januar 2022 og gjorde gældende, at de pågældende parceller fortsat er til IJ's »rådighed« som omhandlet i artikel 33, stk. 1, i forordning nr. 1307/2013 mellem det tidspunkt, hvor parcellerne overlades til brugerne, og det tidspunkt, hvor disse brugere foretager høsten, da det er IJ, som bl.a. har ansvaret for bearbejdningen af jorden på disse parceller, vandingen af disse parceller og levering af samtlige frø og planter. Under disse betingelser er forpligtelsen for disse brugere til selv at vedligeholde deres respektive parceller kun en markedsføringsforanstaltning, hvis manglende overholdelse kan føre til ringere høstudbytte eller kvalitet.

18 Ifølge den forelæggende ret er der ingen tvivl om, at den første betingelse i artikel 4, stk. 1, litra b), i forordning nr. 1307/2013 for at definere en »bedrift«, dvs. at det areal, som befinder sig på samme medlemsstats område, drives »landbrugsmæssigt«, er opfyldt, idet det pågældende areal anvendes til dyrkning af landbrugsprodukter (grøntsager). AMA's kvalificering af dette areal som et

»rekreativt område« er derfor efter denne rets opfattelse urigtig, idet den beror på en fortolkning af § 20, stk. 3, i den horisontale bekendtgørelse om den fælles landbrugspolitik, som ikke er i overensstemmelse med EU-retten.

19 Henset til dom af 14. oktober 2010, Landkreis Bad Dürkheim (C-61/09, EU:C:2010:606), er den nævnte ret derimod i tvivl om, hvorvidt den anden betingelse i denne artikel 4, stk. 1, litra b), om, at det pågældende areal »drives [...] af en landbruger[...]«, er opfyldt i det foreliggende tilfælde, for så vidt som landbrugsaktiviteten på dette areal skal drives i denne landbrugers »navn og for dennes regning«. I denne henseende har den forelæggende ret anført, at en sådan betingelse blev udledt af Domstolen i en sag, der i høj grad adskiller sig fra det foreliggende tilfælde, hvor det især drejede sig om at undgå, at flere landbrugere gør gældende, at de pågældende parceller anses for at være en del af deres respektive bedrifter. Følgelig er en sådan betingelse efter den forelæggende rets opfattelse »ikke i samme omfang« påkrævet.

20 Den forelæggende ret er endvidere i tvivl om, hvorvidt betingelsen i artikel 33, stk. 1, i forordning nr. 1307/2013 om, at de parceller, som IJ har anmeldt for at aktivere betalingsrettigheder, er til dennes »rådighed« den 9. juni i hvert ansøgningsår, er opfyldt i nærværende dag, idet disse parceller på dette tidspunkt var underlagt brugernes »rådighedssfære«.

21 Denne ret har bemærket, at ingen af Domstolens domme på området »i alle detaljer« stemmer overens med den foreliggende sag. Den er imidlertid af den opfattelse, at mere tungtvejende grunde taler for kvalificeringen af det pågældende areal som en »støtteberettiget hektar« som omhandlet i artikel 32, stk. 2, i forordning nr. 1307/2013, der kan give ret til de pågældende direkte udbetalinger. Ifølge den forelæggende ret beholder IJ rådighedsretten og en tilstrækkelig autonomi med henblik på udøvelsen af sin landbrugsaktivitet på det pågældende areal, eftersom denne frit vælger brugerne af disse parceller og i dyrkningsperioden har indflydelse på høstudbyttet ved forberedelsesforanstaltninger, vanding af det nævnte areal, i givet fald at fjerne ukrudt og holde det samme areal i en stand, som er egnet til dyrkning af de anførte markafgrøder, som IJ dog ikke høster.

22 På denne baggrund har Bundesverwaltungsgericht (forbundsdomstol i forvaltningsretlige sager) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Skal artikel 4, stk. 1, litra b) og c), [i forordning nr. 1307/2013,] sammenholdt med [denne forordnings] artikel 33, stk. 1, fortolkes således, at et areal skal betragtes som drevet af og værende til rådighed for en landbruger, når dette areal ganske vist ejes af landbrugeren, og denne også foretager den indledende bearbejdning af jorden, dyrkningen og den løbende vanding af afgrøderne, men arealet dog, opdelt i parceller af forskellig størrelse, fra sæsonens begyndelse i april/begyndelsen af maj til sæsonens afslutning i oktober mod et fast vederlag overlades til forskellige brugere til vedligeholdelse og høst, uden at landbrugeren har nogen direkte indflydelse på høstudbyttet?«

Det præjudicielle spørgsmål

23 Med sit eneste spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 4, stk. 1, litra b) og c), i forordning nr. 1307/2013, sammenholdt med denne forordnings artikel 33, stk. 1, skal fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for, at en landbruger kan modtage de direkte udbetalinger, der er omhandlet i denne forordnings artikel 1, litra a), for et areal, som ejes af denne landbruger, og at dette areal kvalificeres som en »bedrift[,] [...] der drives« af denne

landbruger og er til den pågældendes »rådighed«, når, for det første, de parceller, som det nævnte areal omfatter, overlades til brugere, som er blevet valgt af den nævnte landbruger, og som mod betaling af et fast vederlag vedligeholder og høster disse parceller, og, for det andet, den samme landbruger, uden at være berettiget til høstudbyttet, foretager den indledende bearbejdning af jorden, dyrkningen og den løbende vanding af de nævnte parceller eller endog vedligeholder parcellerne i tilfælde af passivitet fra disse brugeres side.

24 Begrebet »bedrift« defineres i artikel 4, stk. 1, litra b), i forordning nr. 1307/2013 som »alle de produktionsenheder, der drives landbrugsmæssigt af en [landbruger], og som befinder sig på samme medlemsstats område«.

25 Det følger af selve ordlyden af denne bestemmelse, at to kumulative betingelser skal være opfyldt for, at der foreligger en »bedrift«. Ifølge den første betingelse kræves, at de pågældende arealer, som befinder sig på samme medlemsstats område, anvendes til »landbrugsaktivitet« som omhandlet i denne artikel 4, stk. 1, litra c). Ifølge den anden betingelse kræves, at disse arealer »drives« af landbrugeren.

26 Det er for så vidt angår den første betingelse ubestridt, at det pågældende areal, som udgør et »landbrugsareal« som omhandlet i artikel 4, litra e), i forordning nr. 1307/2013, udelukkende er beregnet til dyrkning af markgrøntsager. Det følger heraf, at denne aktivitet er omfattet af denne forordnings artikel 4, stk. 1, litra c), nr. i), som produktion, opdræt eller dyrkning af landbrugsprodukter, herunder høst.

27 Som Kommissionen har anført i sit skriftlige indlæg, kræver denne artikel 4, stk. 1, litra c), hverken, at denne aktivitet for at blive kvalificeret som »landbrugsaktivitet« udelukkende drives i det, der betragtes som sædvanlige arbejdsperioder, bortset fra fritid, eller at landbrugeren selv foretager høsten, eller at dette høstudbytte er forbeholdt denne landbruger. Denne bestemmelse kræver heller ikke, at den pågældende »landbrugsaktivitet« udelukkende sigter mod en systematisk produktion af produkter til forsyning af befolkningen. Det er i denne forbindelse tilstrækkeligt at bemærke, at i henhold til ordlyden af den nævnte bestemmelses nr. ii) udgør »bevarelse af et landbrugsareal i en stand, der gør det egnet til græsning eller dyrkning uden forberedende foranstaltninger ud over brug af de sædvanlige landbrugsmetoder og -maskiner, ud fra kriterier, der skal fastlægges af medlemsstaterne på grundlag af en ramme, som Kommissionen fastsætter«, ligeledes en »landbrugsaktivitet« som omhandlet i den samme bestemmelse.

28 Hvad angår den anden betingelse, som ligger til grund for, at der foreligger en »bedrift« som omhandlet i artikel 4, stk. 1, litra b), i forordning nr. 1307/2013, dvs. at arealer, som anvendes »landbrugsmæssigt, drives af en landbruger«, har Domstolen allerede præciseret, at en sådan betingelse ikke indebærer, at landbrugeren har en ubegrænset råderet over det pågældende areal inden for rammerne af anvendelsen heraf til landbrugsmæssige formål. Det er tilstrækkeligt, at landbrugeren i forhold til dette areal har en tilstrækkelig autonomi eller en vis beslutningskompetence med henblik på udøvelsen af sin landbrugsaktivitet, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at vurdere på baggrund af alle sagens faktiske omstændigheder (jf. i denne retning dom af 14.10.2010, Landkreis Bad Dürkheim, C-61/09, EU:C:2010:606, præmis 61 og 62, og af 7.4.2022, Avio Lucos, C-116/20, EU:C:2022:273, præmis 49 og 50).

29 Det fremgår endvidere af artikel 9, stk. 1, i forordning nr. 1307/2013, sammenholdt med tiende betragtning hertil, at med henblik på at yde de direkte betalinger, der er omhandlet i denne forordnings artikel 1, litra a), kan fysiske eller juridiske personer eller sammenslutninger af fysiske eller juridiske personer, hvis landbrugsarealer »overvejende er arealer, der naturligt

holdes i en stand, der gør dem egnet til græsning eller dyrkning«, og som på disse arealer udfører »minimumsaktiviteterne«, i givet fald defineret af medlemsstaterne i overensstemmelse med den nævnte forordnings artikel 4, stk. 2, litra b), og artikel 4, stk. 1, litra c), nr. iii), kvalificeres som »aktiv landbruger« i den førstnævnte bestemmelses forstand.

30 I forbindelse med de to betingelser i artikel 4, stk. 1, litra b), i forordning nr. 1307/2013 kræver denne forordnings artikel 33, stk. 1, for at aktivere betalingsrettigheder i henhold til den nævnte forordnings artikel 32, stk. 1, at medmindre der er tale om force majeure eller usædvanlige omstændigheder, skal parcellerne på bedriftens landbrugsareal, der er anmeldt som »støtteberettigede hektar«, ligeledes være til »landbrugerens rådighed på en dato, som medlemsstaten fastsætter«. Begrebet »støtteberettiget hektar« er i denne artikel 32, stk. 2, litra a), defineret som ethvert af en bedrifts landbrugsarealer, som anvendes til landbrugsaktivitet, eller som, hvis arealet også anvendes til ikkelandbrugsaktiviteter, fortrinsvis anvendes til landbrugsaktivitet.

31 Domstolen har allerede fortolket artikel 44, stk. 2 og 3, i forordning nr. 1782/2003 således, at udøvelsen af landbrugsaktiviteten på et areal skal ske i landbrugerens navn og for dennes regning, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at kontrollere (dom af 14.10.2010, Landkreis Bad Dürkheim, C-61/09, EU:C:2010:606, præmis 69).

32 Selv hvis det antages, at indholdet af disse bestemmelser svarer til indholdet af artikel 32, stk. 2, og artikel 33, stk. 1, i forordning nr. 1307/2013, skal det imidlertid bemærkes, at den betingelse, der er nævnt i den foregående præmis, som ikke følger af ordlyden af disse to sidstnævnte bestemmelser, er blevet opstillet af Domstolen i forbindelse med en tvist mellem den tyske pendant til AMA og en offentlig enhed, dvs. Landkreis Bad Dürkheim (landdistriktsmyndigheden Bad Dürkheim, Tyskland), som havde indgået en kontrakt med en landbruger, og hvorved landbrugeren mod betaling af et fast vederlag forpligtede sig til at pleje og dyrke bestemte arealer, hvoraf en del tilhørte en delstat, og den anden del tilhørte andre ejere, som havde godkendt græsning med henblik på naturbeskyttelse. Med henblik på tildeling af betalingsrettigheder under en enkeltbetalingsordning havde denne landbruger anmeldt disse arealer som tilhørende bedriften, og denne enhed havde givet afslag på landbrugerens ansøgning med den begrundelse, at de nævnte arealer ikke kunne kvalificeres som »støtteberettiget hektar« som omhandlet i artikel 44, stk. 2, i forordning nr. 1782/2003.

33 Domstolen fandt indledningsvis, at det i en sådan situation er væsentligt, at de pågældende arealer ikke er genstand for nogen landbrugsaktivitet udøvet af tredjemand, for at undgå, at flere landbrugere gør krav på de pågældende parceller som del af deres bedrifter. Derefter fortolkede Domstolen denne bestemmelse således, at den ikke er til hinder for, at et areal, som vederlagsfrit stilles til en landbrugers rådighed med henblik på anvendelse på bestemt måde og inden for et begrænset tidsrum i overensstemmelse med naturbeskyttelsesformålene, anses for at være en del af bedriften, på betingelse af at landbrugeren er i stand til at anvende et sådant areal til landbrugsaktiviteter i en periode på mindst ti måneder med tilstrækkelig autonomi (dom af 14.10.2010, Landkreis Bad Dürkheim, C-61/09, EU:C:2010:606, præmis 66 og præmis 71, andet led).

34 I lyset af denne retspraksis kan en midlertidig overladelse af et landbrugsareal til forskellige brugere, som landbrugeren frit har valgt med henblik på at udføre bestemte opgaver, der er omfattet af begrebet »landbrugsaktivitet« for et fast vederlag, ikke være til hinder for denne landbrugers ret til »direkte betalinger« i henhold til artikel 4, stk. 1, litra b) og c), i forordning nr. 1307/2013, sammenholdt med denne forordnings artikel 33, stk. 1. Som

Europa-Kommissionen har anført i sit skriftlige indlæg, er det således med henblik på et landbrugsareals tilknytning til en landbrugers bedrift for det første afgørende, at denne landbruger er i stand til at garantere, at et sådant areal faktisk drives landbrugsmæssigt, og, for det andet, at landbrugeren kan sikre, at de materielle krav vedrørende udøvelsen af disse landbrugsaktiviteter overholdes.

35 Et landbrugsareal skal anses for, at det »drives [...] af en landbruger« og er til den pågældendes »rådighed«, så længe disse to betingelser er opfyldt. Det skal ligeledes kvalificeres som »støtteberettiget hektar« for disse betalinger, selv om det på den dato, som medlemsstaten har fastsat, var underlagt de af landbrugeren valgte brugeres »rådighedssfære«. For så vidt som en sådan landbruger i det mindste udfører minimumsaktiviteterne som omhandlet i denne forordnings artikel 9, stk. 1, sammenholdt med tiende betragtning hertil, på dette areal, skal landbrugeren endvidere kvalificeres som »aktiv landbruger« med henblik på tildeling af de betalingsrettigheder, der er omhandlet i den nævnte forordnings artikel 1, stk. 1.

36 I det foreliggende tilfælde fremgår det for det første af forelæggelsesafgørelsen, at IJ foretager bearbejdningen af jorden, planlægningen af dyrkningen og dyrkningen, inden de forskellige parceller på det pågældende real overlades til de valgte brugere med henblik på vedligeholdelse og høst, ligesom IJ ligeledes har ansvaret for vandingen af disse parceller. For det andet har disse brugere bl.a. påtaget sig »ansvaret« for at fjerne ukrudt regelmæssigt, og de er forpligtede til at overholde direktiverne om økologisk landbrug. Det fremgår således, med forbehold for den efterprøvelse, som det påhviler den forelæggende ret at foretage, at det pågældende areal opfylder de kriterier, der er anført i denne doms præmis 34 og 35, og at IJ er en »aktiv landbruger« som omhandlet i artikel 9 i forordning nr. 1307/2013, sammenholdt med denne forordnings artikel 4, stk. 1, litra b).

37 Det skal i denne forbindelse tilføjes, at forelæggelsesafgørelsen ikke nævner, at der i hovedsagen foreligger nogen risiko for en ansøgning om direkte betalinger for det pågældende areal fra andre landbrugere end IJ. I dette omfang adskiller den foreliggende sag sig fra den sag, der gav anledning til dom af 14. oktober 2010, Landkreis Bad Dürkheim (C-61/09, EU:C:2010:606). Såfremt det antages, at artikel 32, stk. 2, og artikel 33, stk. 1, i forordning nr. 1307/2013 skal fortolkes på samme måde, som Domstolen fortolkede artikel 44, stk. 2 og 3, i forordning nr. 1782/2003 i den nævnte dom, nemlig således, at disse bestemmelser i en situation som den, der gav anledning til den nævnte dom, kræver, at udøvelsen af landbrugsaktiviteten på de pågældende arealer sker på vegne af den landbruger, som har ansøgt om direkte betalinger, og for dennes regning, finder et sådant krav ikke anvendelse i nærværende sag (jf. analogt dom af 17.12.2020, Land Berlin (Betalingsrettigheder i forbindelse med den fælles landbrugspolitik), C-216/19, EU:C:2020:1046, præmis 43 og 44).

38 Henset til ovenstående betragtninger skal det forelagte spørgsmål besvares med, at artikel 4, stk. 1, litra b) og c), i forordning nr. 1307/2013, sammenholdt med denne forordnings artikel 33, stk. 1, skal fortolkes således, at disse bestemmelser ikke er til hinder for, at en landbruger kan modtage de direkte udbetalinger, der er omhandlet i denne forordnings artikel 1, litra a), for et areal, som ejes af denne landbruger, og at dette areal kvalificeres som en »bedrift[,] [...] der drives« af denne landbruger og er til den pågældendes »rådighed«, når, for det første, de parceller, som det nævnte areal omfatter, overlades til brugere, som er blevet valgt af den nævnte landbruger, og som mod betaling af et fast vederlag vedligeholder og høster disse parceller, og, for det andet, den samme landbruger, uden at være berettiget til høstudbyttet, foretager den indledende bearbejdning af jorden, dyrkningen og den løbende vanding af de nævnte parceller eller endog vedligeholder parcellerne i tilfælde af passivitet fra disse brugeres side.

Sagsomkostninger

39 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Ottende Afdeling) for ret:

Artikel 4, stk. 1, litra b) og c), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1307/2013 af 17. december 2013 om fastsættelse af regler for direkte betalinger til landbrugere under støtteordninger inden for rammerne af den fælles landsbrugspolitik og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 637/2008 og Rådets forordning (EF) nr. 73/2009, sammenholdt med denne forordnings artikel 33, stk. 1,

skal fortolkes således, at

disse bestemmelser ikke er til hinder for, at en landbruger kan modtage de direkte udbetalinger, der er omhandlet i denne forordnings artikel 1, litra a), for et areal, som ejes af denne landbruger, og at dette areal kvalificeres som en »bedrift[,] [...] der drives« af denne landbruger og er til den pågældendes »rådighed«, når, for det første, de parceller, som det nævnte areal omfatter, overlades til brugere, som er blevet valgt af den nævnte landbruger, og som mod betaling af et fast vederlag vedligeholder og høster disse parceller, og, for det andet, den samme landbruger, uden at være berettiget til høstudbyttet, foretager den indledende bearbejdning af jorden, dyrkningen og den løbende vanding af de nævnte parceller eller endog vedligeholder parcellerne i tilfælde af passivitet fra disse brugeres side.

Underskrifter